

Sloupy Řádu ochránců Boží vůle na Zemi

Trojí ponaučení

Obsah

Trojí ponaučení	3
PRVNÍ PONAUCENÍ O základech nadpřirozeného světa.....	3
Podstata všehomíru	3
Bytosti dobra	3
Vznik chaosu.....	3
Bytosti zla.....	3
Rozdělení vesmíru	3
Bytosti zbloudilé	4
Boj dobra se zlem	4
DRUHÉ PONAUCENÍ O základech správného žití na Zemi	5
Dospívání	5
Příprava na manželství	5
Potomstvo v manželství	7
Výchova potomků	8
Zralý věk	9
Stáří	9
Zrušení manželského svazku	10
TŘETÍ PONAUCENÍ O základech Řádu ochránců Boží vůle na Zemi Sloupy Řádu.....	12
Sloupy Řádu	12
Stupně svěcení	12
Program Řádu.....	15

Trojí ponaučení

PRVNÍ PONAUCENÍ O základech nadpřirozeného světa

Podstata všehomíru

Střed všehomíru je hybnou silou všeho, co existuje. Jeho Duch prolíná vesmír svojí vůlí, to je, zákonem pohybu čili života, jenž je základním zákonem vzniku a existence bytostí Bohu podobných. Duch Nejvyššího je proto nejvyšším činitelem ve vesmíru. Z Jeho podstaty vycházejí Jiskry, které zákonem příčiny a následku nabývají tvarů, to znamená, že nabudou vždy hmotnosti a podoby podle jejich poslání. To jsou bytosti Bohu podobné.

Bytosti dobra

Bytosti Bohu podobné, které byly původně bytostmi dobra, byly určeny ke službě a k oslavě Boha a jejich poslání jim určovalo bližší nebo vzdálenější pobývání od Středu. Činnost těchto bytostí je řízena zákony. Tak, jako všechny zákony ve vesmíru podléhají zákonu příčiny a následku, podléhají i všechny bytosti ve vesmíru nejvyšším bytostem dobra, bytostem z Nejvyššího sboru, které vykonávají a uskutečňují vůli Ducha Nejvyššího. K tomu používají všechny zákony v celém vesmíru.

Vznik chaosu

V celém vesmíru byla harmonie, neboť nižší bytosti přijímaly bez reptání příkazy vyšších bytostí a každá bytost plnila svěřené úkoly se vší zodpovědností své svobodné vůle. Tato harmonie byla porušena v tom okamžiku, kdy první myšlenka odepření poslušnosti vznikla u některé bytosti. Harmonický život vesmíru, který probíhal dle jediné vůle, vůle Nejvyššího, byl narušen, neboť druhá odlišná vůle se pokoušela tento život zvrátit a protivit se mu. Tak vznikl chaos, tak počalo zlo, neboť chaos se rovná zlu, jako harmonie je představována dobrem.

Bytosti zla

Odepřením poslušnosti povstalo zlo a byl to jeden z vysokých duchů, který se vzepřel proti příkazům sedmi bytostí z Nejvyššího sboru. Avšak vůle duchů z Nejvyššího sboru je tak úzce spjata s vůlí Boha, že jakákoli odchylka od vůle Nejvyššího sboru je odchylkou od vůle Boží a vše, co se přičí vůlí Boha, je zlo. Zákon příčiny a následku poznamenal a oddělil tohoto vzpurného ducha, který se stal svým činem bytostí zla, od bytostí dobra a s ním všechny ty bytosti, které podporovaly vypovězení poslušnosti Nejvyššímu sboru. Byly uvrženy daleko od Středu, ztratily své poslání a návrat blíže ke Středu jim byl znemožněn ochranným pásem sféry zelené záře.

Rozdělení vesmíru

Tímto rozdělením zlých a dobrých bytostí pomocí hranice střežené vysokými bytostmi dobra byl vesmír rozdělen na dvě části: část harmonickou a část chaotickou a tento stav trvá dodnes.

Bytosti zbloudilé

Chaos se snaží narušit harmonii tam, kde je uchována, jinými slovy: zlo se snaží přimět bytosti dobra k odchýlení od vůle Boha. Při úpadku je následek vždy zeslabení provinilce, ať již větším zhmotněním, rozdělením do množství nebo uvrhnutím mezi bytosti zla.

Tak povstaly i bytosti zbloudilé, jež byly bytostmi dobra a které si z různých důvodů zapříčinily vtělení na planetách v chaotické části vesmíru.

Tím se tyto bytosti zbloudilé vyřadily z řad bytostí dobra, ale neprovinily se natolik, aby se staly bytostmi zla. K těmto zbloudilým bytostem, podobných Bohu, patří i člověk na naší Zemi.

Boj dobra se zlem

Od doby vykázaní vzbouřenců ze světlých sfér vesmíru boj dobra se zlem již nikdy nepřestal. Bytosti dobra Bohu podobné stojí proti bytostem zla Bohu podobným a oboje si vytvářejí pro svoji posilu pomocníky ve formě dobrých či zlých duchů, ovšem Bohu nepodobných. Bytosti zla svádějí výše postavené bytosti, aby sestoupily k nim. Vyšší bytosti se snaží odporovat všem svodům, aby se Bůh smiloval a mohly krůček za krůčkem postoupit výše a jednou se vrátit do sfér, kde dříve byl jejich domov. Podobný boj se pak odehrává na všech planetách u bytostí zbloudilých. V plnění jejich úkolů jim jsou nápomocny bytosti dobra, ale naproti tomu jim v tom brání bytosti zla. Bytosti zbloudilé se svou svobodnou vůlí rozhodují přijmout pomoc dobra či zla. Tím taktéž dávají najevo, kam se chtějí naklonit, neboť mají možnost si zasloužit návrat mezi bytosti dobra nebo se začlenit mezi bytosti zla. A o tyto bytosti, o jejich záchranu či zkázu, se odehrává boj mezi dobrem a zlem. Je to duchovní boj dvou protikladných sil, harmonických a chaotických, jak o bytosti zbloudilé, tak i boj vzájemný.

DRUHÉ PONAUCENÍ

O základech správného žití na Zemi

Dospívání

Mladým lidem je nutno podat pravdy o Bohu tak, jak se podávají ostatní přírodní a odborné předměty ve školách, to znamená, musí to být řetěz souvislých a logických událostí s patřičným osvětlením nejspravedlivější spravedlnosti božské. Zákon Boha pochopit musí být tak možné, jako pochopit přírodní zákon, který je vlastně následkem božského zákona. Na výklad zákonů vesmíru lze pak navázat výkladem o správném žití dle těchto zákonů. Například nejvyšším zákonem o příčině a následku lze vysvětlit každému člověku, tedy i mladému, jasně a srozumitelně spravedlnost božskou, že každý sám je strůjcem svého života, nynějšího i příštího, a že každý má možnost použít tento zákon k dosažení spásy své duše, neboť dobrý skutek přináší dobro a špatný má jen zlo za následek.

I vědecké důkazy o jsoucnosti a vůli Boha lze podat, ovšem v souladu s vědeckými znalostmi mládeže.

Každý člověk a tedy i dospívající, se může zabývat každou světskou zábavou, to je jeho svobodná vůle. Proto je mladému člověku dovolena každá zábava, která přísluší jeho věku a pokud je zachována střídmost, může každý mladý člověk provozovat tyto zábavy bez obav ze zbloudění z cesty k Bohu. Jakmile začíná světská zábava přecházet v takový návyk, že se rovná vášni, pak je vždy škodlivá.

A jaké jsou to zábavy, které přísluší člověku? Všechny mimo těch, které jsou přímo odporné Bohu a to jsou:

1. zábavy, které lidského ducha ponížují na úroveň zvířete,
2. zábavy, které zesměšňují jakýmkoli způsobem Boha a jeho nadpřirozené služebníky,
3. zábavy, které svádí k jakémukoli přestupku Zákonů Řádu,
4. zábavy, které budí odpor či nesouhlas rodičů nebo osob odpovídajících za vedení a výchovu mladého člověka.

U mladých lidí se často poukazuje na výstřednosti v oblékání, v jednání, mluvení i v zábavě. Výstřednost v čemkoli je vždy škodlivá duchu i tělu. Je to výsledek mladistvé nerozumnosti a touhy v něčem vyniknout a to je většinou důvod, proč se mladí lidé snaží různým výstředním způsobem na sebe upozornit. Tuto touhu je třeba vhodně nahradit jinou náplní, což také, ale správným způsobem přispěje k získání obdivu u lidí.

Hlubšími souvislostmi zemského a nadzemského žití není nutno zatěžovat myšlenky mladých, pokud nenastane situace, která by si vynutila širším způsobem osvětlit i tyto vztahy. Hlavní je způsob žití a z nadpřirozeného světa je třeba přednést jen to, co je nutné k objasnění životní cesty.

Příprava na manželství

Založit manželský svazek je správné teprve v době dospělosti, nikoli v dospívání. A dospělost je dána různými příčinami, jako místem, kde člověk vyrůstá, prostředím ve kterém žije a pak osobními zvláštnostmi, neboť i ve stejném kraji dospívá každý mladý jinak. Nejlépe je, řídit se starými a osvědčenými pravidly, že musí být natolik zralý, aby mohl nést zodpovědnost vyplývající z manželství. To platí jak pro muže, tak i pro ženu.

V žádném případě není Bohu libé, když potomek je příčinou urychleného sňatku, neboť tím nebylo dodrženo jedno z mystických tajemství pro zesílení dobrých vlivů pro manželství, a sice čistota ženy při vstupu do manželského svazku. Je velkou pravdou, že mnohé útrapy a překážky by mohly být mladým v manželství ušetřeny, kdyby toto tajemství bylo plně pochopeno a dodrženo.

Závažnost čistoty ženy pro manželství je veliká, ale v dnešním světě velmi a velmi nepochopena a neocenená.

V dnešním stavu, ve kterém se lidstvo nachází, je bez manželského soužití nemožné dosáhnout zlepšení sil dobra na Zemi. Proto je nutné, tento pilíř pro lidstvo upevňovat a očišťovat, seč síly stačí, aby správné vztahy mezi mužem a ženou před i v manželství byly nastoleny.

U muže je požadavek jiný. Do manželství si musí muž v první řadě uchovat čistotu vnitřní a pohlavní jeho život v době před tím je podřízen příkázáním Božím, které určují hranice této volnosti.

To znamená, že každý svobodný muž může mít tělesné spojení se ženou, aniž by to bylo překročení zákona, zachová-li střídmost dle potřeb těla a bude-li respektovat příkazy a zákony v tom, že nebude narušovat manželské soužití, že nebude získávat intimní styky s dívkou či ženou neposkrvněnou a nebude tyto styky získávat nepravdivými sliby o lásce či uzavření sňatku. Bude-li pod těmito hledisky přistupovat ke spojení se ženou, pak má úplnou volnost těchto styků.

Spojení muže a ženy je úkon posvěcený Bohem. Byl však ve sledu času zneužit zlem natolik, že tento posvěcený úkon přestal být ve většině případů skutkem s dobrým následkem. Proto je zapotřebí, aby tělesné spojení muže se ženou nebylo znesvěceno nečistými úmysly a výstřednostmi, které odporují potřebám těla a které jsou škodlivé jak tělu, tak i duchu. Naproti tomu normální a přirozený pohlavní život v manželství je součástí harmonického žití na Zemi.

Po zasnoubení, které je v mnohých částech světa zvykem, platí již zákon o zachování čistoty těla a každý poklesek je hodnocen jako cizoložství. Proto je třeba přistoupit k tomuto úkonu již s plnou vážností, neboť je to předpoklad pro správný směr životní cesty v manželství.

Tím, že i muž se zdrží v této přípravné době tělesného styku, odvrací od sebe všechny síly, jež by narušily jeho snahu o očištění svého nitra, kterého je zapotřebí při vstupu na společnou cestu. Je to též zkušební doba pro muže i ženu, zda jejich náklonnost má skutečně pevný podklad a zda oba dva jsou si vědomi těch povinností, které je na společné cestě čekají.

Avšak mnoho mladých lidí již nečiní před svatbou zasnuby, nýbrž si jednoduše slíbí, že se vezmou. Takový slib, který je s plnou vážností učiněn, platí stejně jako největší a okázalé uskutečnění zasnubní oslavy. Ale je nutno uvážit, jak lehce se zapomene takový slib, pouze mezi sebou učiněný a často není takový příslib bráný s takovou vážností, jak by mu příslušelo. Proto veřejný slib dvou mladých lidí před Bohem a před rodiči zanechává mnohem výraznější účinek, protože i příčina byla zesílena. Následek v tomto případě je vědomí o silném poutu jednoho ke druhému v této dvojici.

Jsou pak mladí muži, kteří nepomýšlejí na uzavření sňatku, ale nepomýšlejí ani na to, že by se do té doby měli zdržovat pohlavního styku. Pro ně v zásadě platí, že každý svobodný muž, který úmyslně prodlužuje svůj svobodný stav ze světských příčin, hřeší proti příkázání, neboť nevyužívá možnost k požehnanému manželskému vztahu.

Potomstvo v manželství

Narození potomka utužuje manželský svazek a znamená milost Boha a posílení pro rod. To jsou základní následky narození potomka. Každým tímto rodovým posílením, co do síly a počtu, je taktéž zvětšena milost Boha Nejvyššího.

Posílením rodu je samozřejmě i narození dcery, neboť i dcera napomáhá nejen k utužení rodinného svazku, ale zvětšuje i počet rodu a to znamená, že jej zvětšuje silami, které ji doprovázejí na Zemi.

A takto je nutno rozumět zesílení rodiny početním zvětšením, neboť každým novým členem přibudou i mystické síly v astrálu, které nového člena doprovázejí a spojí se se silou již existující pro tuto rodinu.

K tomu je nutno říci, že počet potomků lze dle svobodné vůle muže řídit a usměrňovat, to znamená, že lze na základě svobodné vůle použít ochranných prostředků při manželském obcování.

Zákony přírody jsou dány člověku, aby je využíval ke své obživě, ke svému duchovnímu růstu, aby se opět mohl přiblížit své ztracené výšce a svým schopnostem. Jsou různé zákony, které člověk používá běžně ve svém životě a které ho buď posilují nebo zeslabují.

A tak i plození potomků využívá pro zesílení tím, že plodí potomky přirozeným způsobem, který je dán potřebou a touhou nejen po tělesném styku, ale i touhou po dětech. Dopustí-li Otec nebeský tento účinek zákona, dopustí i potřebné prostředky k obživě a životu těchto dětí, proto starost o výživu není rozhodujícím činitelem při plození potomků. Ale jedno je nutné, přirozený a správný přístup ke zplození potomka, to znamená, že muž i žena musí mít harmonický náhled v této věci a oba dva si musí být vědomi všech povinností z toho plynoucích a samozřejmě je pak i plnit.

Nevyužití zákona plození použitím ochranných prostředků působí zeslabení a je nesprávné, je-li ovlivněno těmito důvody:

1. strachem před světskými starostmi, když ve skutečnosti tento strach bývá následkem tělesné pohodlnosti, neboť zvýšený počet potomků znamená i zvýšenou tělesnou námahu při plnění povinností k nim,
2. lhostejností ke svému manželskému svazku a k výsledku svého životního úkolu s tímto spojeným,
3. odporem k potomkům z důvodu smyslných tím, že by více potomků zabránilo využívání, lépe praveno zneužívání smyslů těla v různých směrech.

Usměrňování počtu potomků umělým přerušením těhotenství je nesprávné a je žádoucí jen tehdy, když to zdravotní stav muže či ženy vyžaduje.

Manželé mají mít snahu přivést na svět potomky, jednak z důvodu a potřeb znovuvtělování duší, neboť čím vícekrát má duše možnost se vtělit, tím více má možností k nápravě a jednak z důvodu posílení dobrých sil celého lidstva pro boj se zlem.

Lidstvo má jako celek úkol a tento celý úkol lidstva je rozdělen na úseky, které jsou převzaty od jednotlivých rodů. Ty mají své rodové úkoly rozděleny na jednotlivé větve. Tyto opět na rodiny a rodina na jednotlivce a to je v kostce celé lidské soustrojí na Zemi, se všemi jeho malými a menšími součástkami. Tyto úkoly, shrnuty v úkolu lidstva, mají být uskutečněny určitým počtem lidských duší vtělených na Zemi. Mnohé duše se spasí a i splynou s Bohem, mnoho nových Jisker vysílá ze svého sídla Stvořitel, které dle známého zákona dostávají podobu duše s duchem a vtělí se na Zem.

Každá tato nová Jiskra je pro lidstvo neocenitelnou milostí Boha, protože je to příliv čerstvé a ještě nezatížené síly pro boj za spásu lidstva. Čím více takovýchto Jisker přichází do svého vtělení na Zem, tím více podpory má celá lidská rodina. Čím více manželů dá možnost ke zrození potomků, tím větší je pravděpodobnost, že bude vtělena nová Jiskra.

Shrnutím obou důvodů lze říci, že čím více potomků má lidstvo, tím větší je možnost k očištění zatížených duší a ke vtělení nových pro posilu celku.

Může nastat i případ, že manželská dvojice by chtěla mít potomky, ale z důvodu neplodnosti jednoho z nich je mít nemohou. To nemusí být trestem, neboť takový případ nastane i tehdy, když již není třeba potomků, neboť konečným cílem každého rodu je, aby se na Zemi zmenšoval a ve vyšších sférách zesiloval, až by konečně žádný člen tohoto rodu nespadal pod zákon znovuvtělování.

Když se manželé, kteří nemohou mít svého potomka rozhodnou a vezmou si za vlastní nějaké dítě, není to totéž, jako kdyby bylo vlastní, ale při správném vedení se stává rodovým příslušníkem v duchovním směru, který v další generaci začne působit již jako skutečné krevní rodové pouto. Je to velkým přínosem jak pro celek, tak pro oba manžele i pro dítě, kterému jsou poskytnuty rodinné radosti a výchova. Nelze zapomenout, že vedením rodičů může tato duše prohlédnout a nastoupit správnou cestu a to je mnoho, skoro všechno, neboť tím byl získán jeden bojovník pro dobro a nehledě na záchranu duše dítěte, může to příznivě zapůsobit i na okolí, ve kterém se nachází.

Narodí-li se manželům potomek, který je postižen nějakou chorobou, tělesnou či duševní vadou, je nutné, aby rodiče nesli tento úděl pokorně a nahlíželi na to z vyššího hlediska, jako na vůli Boží, která směřuje jen a jen k dobrému následku. To, že je potomek postižen, může být následek jeho špatného žití v minulých životech. Může to být též trest nebo zkouška pro rodiče a záleží na nich, jak obstojí. Tím, že je potomek postižen, odčिňuje si své zatížení a je jen třeba, aby rodiče učinili vše pro možnost uzdravení svého dítěte. Zanedbají-li lékařské vyšetření nebo zanedbají-li příkazy lékaře, nesou velkou vinu, největší však hlava rodiny a budou se z ní zodpovídat.

Výchova potomků

Pro výchovu potomků v zásadě platí, že muž i žena jsou zúčastněni na výchově svých potomků. Je již dáno přirozeností ženy, že se více upírá ve své výchově na věci světské a správně má muž tuto výchovu doplnit duchovním vedením. Nestačí-li žena k vedení po světské stránce, obrací se pak na svého muže a ten učiní vše to, co myslí že je správné pro zvětšení dobrých sil u svého potomka, neboť výchova potomků není nic jiného, nežli snaha o zvětšení dobrých sil. Čím více špatných vlastností se podaří potlačit výchovou, tím více se vyvolá dobrých sil a čím více zasejeme dobrých vlastností, tím více vytváříme dobrých sil.

Umění a taktika této výchovy spočívá jednak ve vedení potomků k dodržování příkazů Boha a jednak ve snaze vžít se do nitra svého dítěte a zkoumat vlastnosti, kterými je zatíženo z minulého života a určit způsob jejich vykořenění či utlumení.

Nejvíce obtížná jsou léta, ve kterých dítě začíná dospívat, proto i přístup ke svým potomkům musí být mnohem zodpovědnější, jelikož v té době je nitro dítěte obzvláště otevřené pro všechny vlivy z okolního světa a ty jsou převážně nepříznivé. Určitá shovívavost a ponechání samostatnosti potomkům jsou nutné, ale dozor nad nimi musí být v době jejich dospívání zesílen a s větší péčí prováděn. V té době se již konají přípravy rodičů na samostatný život svých potomků a je to prověrka životní výuky i celé výchovy rodičů, neboť začínají dozrávat plody jejich práce, které jsou již trvalé.

Výchova potomků je vždy odlišná dle povahy a prostředí, ve kterém se nachází, ale má společné jádro a to vůli Boha, která je projevena Jeho zákony. To platí pro celé lidstvo a jen způsob provedení je odlišný jak u národů, tak i u rodin. Harmonie ve výchově je požadavkem a při správném přístupu muže i ženy nemůže nikdy nastat disharmonie, neboť žena pomáhá muži a to nikoli proti jeho vůli, ale dle jeho vůle a muž jedná dle vůle Boha a nikoli proti ní. A tím je dán i způsob muže při vedení svých potomků a usměrňování ženy v tomto směru.

Zralý věk

Zralý věk lidského života nezačíná vždy teprve tehdy, když jsou potomci ženatí či vdaní, neboť již před tím, když jsou ještě svobodní, mají určitou samostatnost.

Starost rodičů o přímé vedení potomků již skončila. Zůstává jim pouze dohled a úprava jejich životní cesty v případě nutnosti, neboť potomek po překonání puberty již kráčí z velké části samostatně.

Otec i matka se tak stávají rádci svých dětí a usměrňují jejich kroky v životě a dávají jim útěchu při prvních neúspěších v životním úsilí. To je v zásadě obraz vztahu rodičů a potomků, ale jedno je nutné zdůraznit, že starost a zodpovědnost zůstává rodičům, a proto jsou povinni, dle svého uvážení a potřeb potomků, pomáhat jim z plných sil, neboť je mnoho rodičů, kteří mají nesprávný názor, že jim také nikdo nepomáhal a tudíž i oni nejsou povinni takto činit. Užívání hmotného života z jejich strany je nesprávné a nemorální, neboť přináší vždy ohrožení pro duši a vytváří nebezpečné úskalí pro stáří, které se projevuje lakotou. Proto hlavním smyslem a náplní zralého věku má být sbírání moudrostí a rozšiřování vědomostí a znalostí a na jejich základě upravovat své žití, myšlení a konání, aby tento úsek života přinesl co nejvíce dobrých plodů. Celý jejich život před tím spočívá jednak v přípravě na tento úsek a jednak v plnění povinností, především ve výchově potomků. Pak nastane zralý věk a to zralý v tom, že zkušenosti získané v předešlých obdobích mají být využívány co nejvíce k práci pro Boha mezi bližními. Tento úsek má být nejaktivnějším úsekem boje proti zlu, protože již nejsou zatíženi starostmi o výchovu potomků a proto mohou s plnou silou soustředit své konání ke splnění životního úkolu.

Je samozřejmé, že v tomto úseku se projeví, kolik snahy a dobra položil každý do předešlého úseku, neboť dobro vložené do výchovy potomků se nyní vrací ve formě lásky a podpory ze strany dětí a odpadá tím mnoho starostí a mnoho možností zásahu zla.

Když ženě zemře muž nebo je duševně chorý, přechází požehnání Nejvyššího na ženu přímo dle jejích skutků; jsou-li potomci ve věku, kdy ještě nedosáhli dospělosti. Je-li však žena s dospělými potomky mužského pohlaví, pak přechází požehnání Boha přes nejstaršího syna do té doby, dokud nezaloží vlastní rod a pak postupně přes další syny. Při opětovém osamocení přijímá žena požehnání Boha opět samostatně, již ne dle svých skutků, ale dle svých zásluh.

Stáří

Kolik dobra, kolik dobrých sil se vyvolá v úseku zralého života, tolik podpor a pomoci se dostaví ve stáří, kdy již tělesné síly začnou ochabovat, ale duch je ve stejné síle jako před tím.

Nyní se obrací poměr rodičů a potomků. Rodiče přestávají mít povinnosti vůči dětem a děti mají před Bohem zodpovědnost za tělesné blaho svých rodičů a běda těm, kteří zapomínají na tyto povinnosti a na odplatu lásky, kterou jim rodiče dali od počátku jejich života na Zemi. Ale i kdyby jim rodiče nevěnovali dříve tolik péče a lásky, jak by bylo třeba, není přípustné jakékoli odsouzení nebo hodnocení v tomto směru od dětí, jen pevně vymezená povinnost trvá a musí být plněna. Překročení pravomoci potomky a zanedbávání povinností vůči

rodičům je jeden z nejzávažnějších přestupků v lidském životě, neboť tím se ukazuje nedostatek lásky vůči bližnímu.

Nenajde-li se potřebná láska pro péči o svého otce a matku, o to méně se najde pro cizího a vůbec ne pro svého protivníka. Takový člověk se odsuzuje sám svým jednáním a smýšlením. Rodič má v každém případě právo připomínat svým dětem jejich povinnosti a dožadovat se jejich plnění. Je pochopitelné, že otec nemůže žádat od syna, který živí svoji rodinu skromnými prostředky, vyšší úroveň žití než je v synově rodině, neboť by to bylo již zneužívání jeho práva. Co se na stole syna či dcery nachází, to nechť požívá i otec a matka. Dá-li syn či dcera dobrovolně více, to je jejich dobrá vůle, která je vyjádřením jejich lásky a péče.

Pomáhat si mají lidé nejen v příbuzenských svazcích, ale každému dle nutnosti a možnosti. Je nutno pomáhat i těm postiženým, kteří mají sice potomka či druhá, ale nedostává se jim od nich potřebné péče a pomoci.

Zrušení manželského svazku

Manželský svazek se utváří na základě dobrovolného slibu muže a ženy, že budou společně kráčet životem. Dle toho, zda byl tento slib stvrzen pouze světským nebo duchovním úřadem, podléhají manželé zákonu o slibu na nižší či vyšší úrovni. Těm, kteří mají svůj svazek stvrzen pouze světsky, chybí manželské požehnání a vše to, co s tím souvisí a mají tím i mnohem menší síly k ochraně svého svazku před zlem a ke splnění svých životních úkolů. Manželé, kteří mají svůj svazek stvrzen církevním obřadem, mají i požehnání Nejvyššího pro svoji společnou cestu a mnohem větší síly dobra, které z tohoto požehnání vyplývají. Ve stejném poměru jsou však i povinnosti, neboť je zákon, že více výhod plynoucích z požehnání přináší i více povinností.

Z tohoto zákona vyplývají i zákonitosti zrušení manželského svazku. V zásadě platí, že stvrzený slib, který byl příčinou vzniku manželského svazku, může být zrušen pouze stejnou příčinou, to je, při slibu na nižší úrovni světskými činiteli a při slibu na vyšší úrovni duchovními činiteli.

Odejde-li muž od své ženy z vlastní vůle, činí nesprávně a následek tohoto činu je vždy zeslabení jeho dobrých sil. Zanechá-li své ženě potomky, trvají stále jeho povinnosti k nim a nutno zdůraznit, že ani příspěvek přirčený světským soudem jej nezburcuje odpovědnosti za potomky, neboť má stále možnost, i přes nesoužití se ženou, plnit skoro všechny své otcovské povinnosti.

Avšak jen málo jedinců toto dovede pro své nepříznivé postavení v rodině, a čím více zanedbává muž tyto povinnosti, tím více práv přechází na ženu, která se musí usilovněji starat o zdárný vývoj a výchovu svých dětí. Jakým způsobem a koho si vyvolí za rádce či pomocníka pro plnění těchto převzatých povinností je jejím právem, a není v pravomoci muže, aby do toho mohl zasáhnout.

Podmínkou je, že učinila vše, co mohla, aby zabránila odchodu svého muže od rodiny.

Když se muž stará o své potomky tak, jak se patří, pak žena nemá právo brát si pomocníka, kterého v takovém případě není zapotřebí a učiní-li tak, nesprávně činí a muž je zproštěn svých povinností, což ovšem nic nemění na síle úpadku před tím, neboť svým odchodem přivedl svou ženu na tuto nesprávnou cestu.

Pohlavnímu životu ženy v tomto případě není bráněno, neboť ne vlastní vinou se dostala do takové situace, ale musí svůj život zařídit tak, aby tím nebylo narušeno rodinné soužití mezi ní a dětmi, ani pouto mezi dětmi a otcem.

Žena nemá odejít od muže, neboť tím by vytvořila příčinu, která by měla jen zlé následky, vždy se tím zhoršuje stav ženy – duchovní i tělesný a málokdy se jí podaří po odchodu od svého muže splnit svůj životní úkol.

Tento závěr má doplnit správný náhled na jakýkoli rozpad rodiny, který je pro její členy skoro vždy zeslabující a škodlivý.

TŘETÍ PONAUCENÍ

O základech Řádu ochránců Boží vůle na Zemi Sloupy Řádu

Sloupy Řádu

Prvním základem Řádu jsou jeho Sloupy.

Pravdy v nich obsažené odhalují člověku odvěkou vůli Stvořitele a jsou pevnou oporou a jasným ukazatelem směru, jak se lze vymanit z koloběhu života a dojít spasení.

Učení Pravdy je prvním a základním Sloupem Řádu. Pojednává o nadpřirozeném světě, o správném způsobu žití na Zemi a o Posledním soudu. Poskytuje ucelený obraz o původu člověka, proč je na světě, jak má žít a co bude po jeho smrti. Pravdy obsažené v tomto Sloupu Řádu vyjadřují plně vůli Boha a jsou proto neměnné.

Zákony Řádu jsou druhým Sloupem Řádu. Jsou stručným a jasným osvětlením správného vztahu člověka k Bohu, k rodině, k bližnímu, k sobě a k majetku. Zákony Řádu jsou odvozeny z příslušných statí Učení Pravdy, a proto jsou taktéž neměnné.

Duchovnosti Řádu jsou třetím Sloupem Řádu. Jsou to duchovní obřady, jimiž Řád přenáší požehnání Boha na členy i nečleny Řádu. Řád ustanovil sedm duchovností a tento počet je stálý.

Statut Řádu je čtvrtým Sloupem Řádu. Tento spis vytyčuje zásady vnitřního i vnějšího uspořádání Řádu jako celosvětové náboženské organizace. Osvětluje práva a povinnosti jeho členů a možnost jejich uplatnění v rámci Řádu.

Záře Řádu jsou pátým Sloupem Řádu. Řád je ustanovil jako památné, radostné a nejslavnější dny v roce. Jejich milostivé síly mohou členové Řádu využívat k poznání lásky a milosti Boha a k posile na své cestě za splněním životního úkolu. Jejich počet není stálý a Řád jej může dle potřeby měnit.

Trojí ponaučení je šestým Sloupem Řádu. Má tři samostatné části: První, Druhé a Třetí ponaučení. První ponaučení pojednává o základech nadpřirozeného světa. Druhé o základech správného žití na Zemi a Třetí o základech Řádu ochránců Boží vůle na Zemi.

Jediný chrám Nejvyššího je sedmým Sloupem Řádu. Tento Sloup není spisem jako šest předešlých, ale mohutnou stavbou. Je projevem Boží vůle, jež si žádá pouze jediný chrám na Zemi. Jeho stavba je zbudována pod symbolem řádové hvězdy a čísla sedm. Je prodchnuta všemi ostatními Sloupy Řádu a představuje vrchol jeho síly a ducha.

Stupně svěcení

Druhým základem Řádu jsou stupně svěcení.

Člověk vstupuje do Řádu prohlášením, že věří v Boha Trojjediného a chce Mu sloužit. Sloužit Bohu má však stejný význam jako „ochraňovat Boží vůli“, neboť naplněním /ochraňováním/ Boží vůle velebí člověk Boha, přibližuje se k Němu a tím Jemu slouží.

Ochrana Boží vůle se děje především vlastním příkladným životem. Chce-li člověk žít dle vůle Boha, musí se s touto seznamovat, to znamená, že musí mít základní znalosti ze Sloupů Řádu, jak svůj život zařídit. K tomu účelu provádí Řád školení a dle dosažených vědomostí

propůjčuje úspěšným absolventům čestné tituly, takzvané stupně svěcení, od poutníka až k tovaryši a navíc se může mimořádně schopný člen stát i mistrem a konečně velmistrem.

Postupným nabýváním těchto kvalifikačních ukazatelů rozšiřuje člen Řádu své vědění, prohlubuje své znalosti a roste úměrně s tímto věděním a s tím, jak dalece dovede svojí vůlí toto vědění uplatňovat v praktickém životě.

Každý stupeň svěcení je tedy úzce spjat s vyšším věděním. Jen toto dává potřebné síly k poznání a konání skutků dobra, které vedou člověka k cíli, pro nějž vstoupil do Řádu, ke splnění životního úkolu, to znamená, ke spasení duše a tím ukončení koloběhu života na Zemi.

Proto se Řád snaží svou činností vést co nejvíce členů k vyšším stupňům svěcení a záleží pak už jen na snaze a vytrvalosti každého z nich, zda dojde tohoto cíle či nikoli.

Názvy stupňů svěcení a jejich charakteristika:

Poutník

Tento stupeň získá člověk při svém vstupu do Řádu, neboť jeho nitro se tímto skutkem rozhodlo nastoupit cestu k Bohu a vypěstovat v sobě takové síly dobra, aby převládaly. Členstvím v Řádu se stává poutník i ochráncem Boží vůle na Zemi a tuto vůli musí ochraňovat tím, že bude hledět především zdokonalovat svůj způsob žití a žití svých svěřenců v rodině tak, aby to odpovídalo vůli našeho Stvořitele.

Hledač pokladů

Tohoto stupně dosahuje poutník tím, že rozšiřuje své vědění z pramenů, které mu Řád poskytuje, a to buď studiem Sloupů, nebo navštěvováním řádových přednášek a školení, čímž získává základní znalosti, jak žít dle vůle Boha. Na stupni hledače pokladů získává člen Řádu možnost hlouběji poznat pravdy, obsažené v Učení Pravdy a v Zákonech Řádu, čímž může lépe usměrňovat život svůj, své ženy i potomků.

Učedník

Je-li snaha hledače pokladů o přiblížení se ke svému Stvořiteli upřímná a trvalá a projeví-li se jeho dobré síly ve vykonávání dobrých skutků, nastala zralost k získání dalšího stupně svěcení – učedníka. Učedník již dosahuje ve svém myšlení i konání převahu dobra. Jeho život a život jeho rodiny se dostává do harmonického stavu, neboť má příslušné vědění a dovede je v životě uplatňovat.

Kazatel

Učedník, který správně převádí Zákony a Příkazy do života svého i svých svěřenců a který přemáhá v sobě sobectví konáním dobrých skutků, dozrává pozvolna pro stupeň svěcení kazatele.

Kazatel již překročil úsek vnitřního zrání, neboť se stal zralým ochraňovat Boží vůli na Zemi nejen vlastním příkladem, ale i před veřejností.

Osvětluje souvislosti, které vyplývají pro pozemský život především z Učení Pravdy, avšak i z ostatních Sloupů Řádu. Kazatel bude tedy vedle příkladného žití, osobního i rodinného, učit i druhé jak sloužit Bohu a naplňovat Jeho vůli, která je zakotvena ve Sloupech Řádu.

Tovaryš

Na podkladě bohatých zkušeností z kazatelské práce a usilovného duchovního studia, dozrává člen pro stupeň svěcení tovaryše. Tento již kráčí z velké části samostatně, neboť bádá a prohlubuje své vědění, kde jen může, hledá a nachází nové souvislosti a pravdy, kterými může lépe pochopit a nalézt cestu k Bohu, pro sebe a pro své bližní.

Tovaryš rozpracovává statě ze Sloupů Řádu pro přednášky, besedy a školení, rozšiřuje a upevňuje základy Řádu v každém směru, který je od něho požadován.

Mistr

Z tovaryšů Řádu vyhledávají pak velekněz a velmistr nejschopnější a nejpříkladnější, aby jim propůjčili stupeň svěcení mistra. Mistr Řádu je vždy a všude reprezentantem řádového ducha. Vše co myslí, mluví a činí má pečeť Řádu, a proto je zcela samostatným řádovým činitelem, kterému je svěřen určitý úsek na poli řádové práce. V rámci tohoto si vyhledává své spolupracovníky, kteří pak spolu s ním obhospodařují a zúrodňují tento úsek, aby vydal hojnou a hodnotnou úrodu.

Velmistr

Mistr, který vykazuje na poli svého působení trvalé vynikající úspěchy a který svým duchem viditelně a vysoce pozdvihuje řádového ducha u všech členů svého obvodu, takže řádový život vzkvétá pod jeho vedením ve všech směrech a úcta, vděčnost a láska se stávají pojítkem mezi ním a jeho svěřenci, tento mistr si svým vrcholným působením pro Řád vytváří předpoklady pro jmenování velmistrem Řádu.

Každý může dosáhnout stupně svěcení velmistra Řádu se všemi pravomocemi plynoucími z tohoto stupně, avšak jen nejschopnější velmistr zaujme místo mezi vedoucími činiteli Řádu.

Z výše uvedeného vyplývá, že ne každý člen bude vůli Boha ochraňovat stejným způsobem. Čím vyšší stupeň svěcení má, tím lépe ji může ochraňovat. Proto je v zájmu každého člena, aby dosáhl co nejvyššího stupně svěcení a mohl tak lépe kráčet po řádové cestě a být lepším ochráncem Boží vůle na Zemi.

Sil k tomu potřebných nelze však získat náhle a převratně, nýbrž pozvolně a postupně.

Od stupně ke stupni musí být požadované vlastnosti a schopnosti vydobyty a to nejčistším chtěním, vytrvalostí a trpělivostí. Z těchto hledisek každý pochopí smysl a obsah řádového hesla „Duši i tělo pro Stvořitele!“, které bez výjimky platí jak pro poutníka, tak i pro velmistra Řádu. Jen takto zaměřená snaha vyvolá v nitru člena potřebné síly k překonání nástrah, těžkostí a zkoušek, neboť splnění životního úkolu je milost Boha, která musí být vybojována.

Program Řádu

Třetím základem Řádu je Program Řádu.

Program Řádu určuje ve svých bodech pevný směr, kterým se bude Řád v praktickém životě ubírat. Od tohoto směru nemůže být odchylky nyní ani v budoucnosti.

Text Programu Řádu:

- 1) Řád ochránců Boží vůle na Zemi (dále v textu jen Řád) byl ustanoven z Boží vůle jako nové, celosvětové, duchovní společenství lidí, kteří věří v Boha Trojjediného a chtějí Jemu sloužit.
- 2) Víra v Boha Trojjediného a vůle chtít Mu sloužit je proto jedinou podmínkou pro členství v Řádu. Nerozhoduje ani vyznání, ani barva pleti nebo národnost, ani pohlaví nebo stáří.
- 3) Členství v Řádu (dále v textu jen členství) je dobrovolné, taktéž jakákoli účast na řádových setkáních pro pěstování řádového života.
- 4) Řád hlásá existenci a vůli Boha Trojjediného zde na Zemi a v celém vesmíru, kterážto vůle je zakotvena v sedmi spisech, Sloupech Řádu, vypracovaných za příkazu a za pomoci nadpřirozených bytostí.
- 5) Nauka Řádu spočívající na těchto základech je proto uceleným a jasným ukazatelem na cestě za Bohem pro každého člověka, osvětluje jeho vztah a správný postoj ke Stvořiteli všehomíru, ale i jeho vztah a správný postoj k životu a světu.
- 6) Tato nauka vede členy Řádu (dále v textu jen členy) k živé víře v Boha Trojjediného, k čistému duševnímu i tělesnému životu, aby nacházeli a dodržovali ve všech životních událostech soulad své vůle s vůlí Boží, neboť jedině tento vytváří harmonickou duševní skladbu, která je zárukou spasení duše.
- 7) Řádový život bude probíhat v takzvaných kruzích Řádu, kde se budou konat shromáždění, přednášky a besedy, obřady i školení.
- 8) Školení členů budou probíhat v řádových školách různého stupně, ve kterých bude možné dosáhnout potřebné vědění pro vyšší stupeň svěcení v Řádu.
- 9) Ostatnímu světu bude Řád svoji nauku hlásat, vysvětlovat a doporučovat všemi sdělovacími a propagačními prostředky, které mu budou k dispozici.
- 10) Řád bude získávat jednak členy jako ochránce Boží vůle na Zemi, jednak bude usilovat o probuzení, obnovení a zpevnění víry v Boha v lidech jakéhokoli vyznání.
- 11) Řád bude vykonávat bohoslužebné a jiné duchovní obřady pro velebení Boha a posílení lidského ducha.
- 12) Pro nejvyšší obřady a pro stálé uctívání Boha Trojjediného bude sloužit chrám s názvem „Jediný chrám Nejvyššího“. Řád nebude mít jiných chrámů mimo něho, neboť tak si to žádá vůle našeho Boha.
- 13) Pro získání požehnání Boha a k posílení lidského ducha bude Řád udělovat takzvané duchovnosti, které se budou konat jak v Jediném chrámu Nejvyššího, tak i v obřadních místnostech Řádu. Pro stejný účel budou během řádového roku oslavovány radostné a památné dny, takzvané záře Řádu.

- 14) Řád je jen jednou z cest vedoucích ke spáse lidských duší, z čehož vyplývá i jeho tolerantní postoj k ostatním církvím a náboženským společnostem.
- 15) Řádová nauka je ryze duchovní a nemá proto nic společného s jakýmkoli politickými směry.
- 16) Řád považuje každé státní zřízení jako z dopuštění Boha existující a bude proto své členy vést k plnění jejich občanských povinností.
- 17) Řád bude vyvíjet podstatnou snahu k upevnění rodinných svazků, neboť harmonické soužití v rodině je základem pro splnění životního úkolu každého člověka.
- 18) Řád bude pracovat ke zmírnění sobectví a k rozvíjení vzájemné blahosklonnosti mezi lidmi, to jest, k důstojnějšímu soužití jak příkladem svých členů, tak i rozšiřováním Sloupů a názorů Řádu na problémy lidstva.
- 19) Cesta Řádu je cestou odhmotnění se, neboť jen taková cesta vede člověka k cíli, ke spáse duše. Řád proto nebude shromažďovat majetek, který by přesahoval jeho potřeby, ale bude všemi svými silami napomáhat ke zmírnění křivd, utrpení a bídy na naší Zemi.
- 20) Řád má jen jedno dogma, že je Bůh Trojjediný. Všechno ostatní učení odvozené z jeho Sloupů, slouží k získání potřebného vědění a k posile ducha na cestě ke spasení duše a je věcí každého jednotlivce, přijme-li tuto pomoc zcela nebo jen částečně.
- 21) Řád bude milost a požehnání Boha Trojjediného stále svolávat na své členy, aby v duchu hesla Řádu „Duši i tělo pro Stvořitele!“, vždy naplňovali své poslání, být dobrými ochránci Boží vůle na Zemi.
